

VĚTRNÍK

Vydává MěstNV ve Vysokém n. Jiz. s aktivem kulturních pracovníků

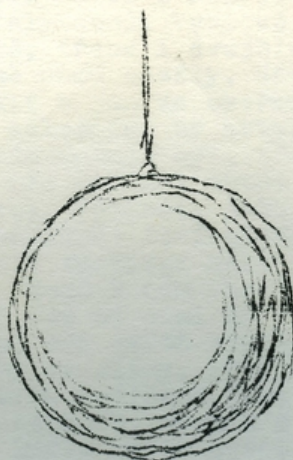
Prosinec č.12 1984

B í l ý p r o s i n e c

/ úryvek z básně Jiřího Ortena/

Byl štědrý prosinec, Na zasněžené pláni
s paletou v ruce kdosi stál.
Sněžilo, sněžilo do jeho malování.
On nevěděl, on maloval

tu nahou zimu, její pevné kosti
údolí klína, hlubší nežli chtěl
a výšku ňader v strmé závratnosti.
Sněžilo na model.

V á n o c e m é h o d ě t s t v í

=====

Tak dobře měsíc před vánocemi přicházeli si bohatí sedláci z Roprachtic, Helkovic, Roztok a Škodějova k nám zamluvit pečení koláčů na vánoce. Maminka na to měla založenou zvláštní knihu. Pečení bylo rozděleno tak, aby si chasník s učedníkem každou noc mohli aspoň 4 hodiny pospat. Tatínek v žádném případě nedovolil, aby se peklo některou noc bez odpočinku. Stalo se mu totiž jednou, když byl ještě mladý, že při takovém pečení skrz vsadil do pece velmi dobré vánočky paní Zemánkové z obchodu a potom únavou u pece usnul. Když se chudák vzbudil, bylo z vánoček uhlí. Honem zadělali na vánočky nové, ale škodu z toho měli přenáramnou. Od té doby se u Nosálu spalo aspoň 4 hodiny.

Na dlouhou noc kolem 10 hodiny se dopekly poslední koláče pro panny Bouzkovy, a tím končil předvánoční rušný týden pečení koláčů. Na Štědrý den už nikoho tatínek nevzal, ať prosil, jak chtěl. To se dopoledne upekl ještě jednou chleba a pro obchod pár štědrovnic a v poledne už nastoupily dvě mejačky s kyblíky a kartáči a do 6 hodin musilo být všechno ulizeno a sváteční. Já hned sháněla betlém a strojila stromeček. Betlém jsem měla jednoduchý. Z bedýnky udělaná kostra, potažená zeleným papírem, visela v rohu světnice. Nahoře se páslo několik oveček, uprostřed jesličky a kolem pár daráků. Kdo ho kdy dělal, nevím. Před betlémem se rozsvítila olejová lampička s knůtkem, která svítila ve dne v noci až do Hromnice, kdy se i betlém sundal a uložil na půdu. Z oleje a stromečku byla ve světnici taková zvláštní vůně, jen vánoční, celé ovzduší naplnila posvátnou vánoční náladou.

Stromeček jsme mívali menší, stál na prádelníku a jeho stojánek vyhrával jemně koledy. Betlém svítil, stromek v plné parádě a za dveřmi se ozval první koledník. Vánoce začínaly.

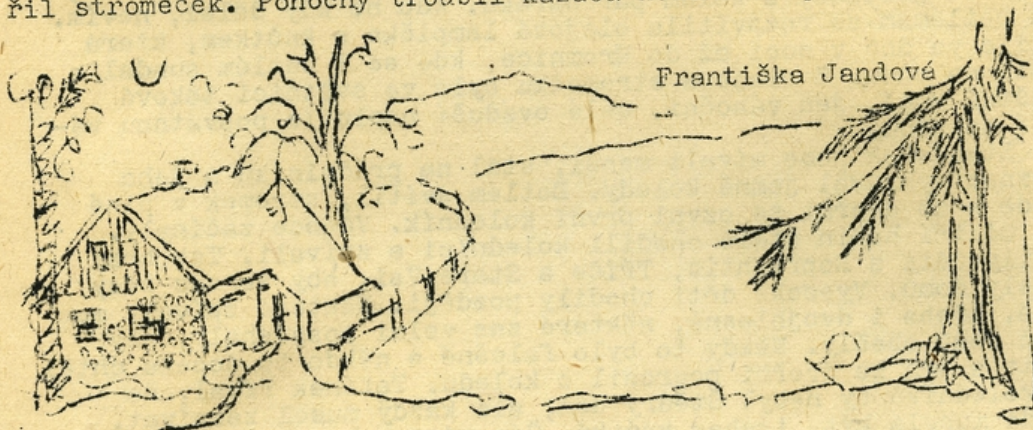
Od tří hodin stále chodili koledníci a zpívali. Tak brzy chodily děti z Roprachtic, Trčice a Staré Vsi, aby se zas brzy dostaly domů. Vysoké děti chodily později. Některé zpívaly moc pěkně, třeba i dvojhlasně, některé zas velmi pospíchaly, aby hodně domů obešly. Někdy to bylo falešné a někdo to docela chtěl ošidit a jen za dveřmi poprosil o koledu. Tatínek říkal, že bez koledníků by nebyl Štědrý den, ale každý musel zazpívat. Koleda musela být, třebaš krátká. Čím více bylo různých písniček, tím měl tatínek větší radost. Jeden rok se ale na koledníky moc hněval. Všichni, jako by se umluvili, zpívali "Pásli ovce Valaši". Patnáctkrát tatínek Vělachy vyposlechl, pak šel ale do síně a museli zazpívat něco jiného.

Také k nám chodívali malí dřotárkové Slováčkové. Byly to děti tak od osmi do čtrnácti let. Na sobě měly veliké vlněné kabáty, asi svých starších sourozenců nebo otců, na nohou mívaly čůchy ze slámy, přes ramena pastičky na myši. O vánocích nosily na krku zavěšené dost veliké jesličky a zpívaly. Zpívaly koledy nám neznámé, smutné a dlouhé, a to vždy nosem dvoj- i trojhlasně. Zněly zcela zvláštně, proto jsme je rádi poslouchali. Já jsem ty děti vždycky oplakala. Mívaly tak červené až opuchlé ruce a mně jich bylo moc líto.

Večeře štědrovečerní nebyvala u nás moc bohatá. Maminka musila být až do večera v krámě, tak neměla mnoho času na nějaké vyváření. Hubník, tradiční jídlo horské, upekla vždy už odpoledne v peci. Nesměl však na Štědrý den do něho přijít česnek, abychom nebyli zlí. Zvláštnost byly ryby, měly jsme je opravdu jen jednou za rok na Štědrý den. Kapry jsme nekupovali, ale mívali jsme od Nesvadbů bělice. Někdy jsme je dostali už několik dnů před Štědrým dnem, to maminka pak nabrala plný hrnec sněhu a ryby do něho uložila, aby zůstaly pěkně čerstvé. U Rónů mívali o vánocích "štokfiš". Vypadalo to jako kus ošklivého hadru. Strýček to dlouho máčel, ale mně to s tou vůní vůbec nechutnalo. To naše bělice bylo jinačí pochutnání.

Tatínek si vždycky přál, aby nás u stolu bylo sudé číslo. Je-li liché, do roka někdo umře. Proto býval u nás někdy maminka bratr Slávek, případně zůstal na večeři učedník nebo některá moje spolužačka. Po skromné večeři - hubníku a smažených rybách - stála na stole mísa jablíček, ořechů, pak koláče i krájená vánočka a vařil se čaj s rumem. Každý si rozkrojil jablíčko, aby zjistil, má-li pěknou hvězdičku, která mu zaručovala zdraví po celý příští rok. Zajímavé je, že si vůbec nevzpomínám na dárky.

K desáté hodině, když tatínek šel spát, chodily jsme s maminkou podívat se na stromeček k Rónovým. Venku bylo ticho, hvězdičky svítily, sníh pod nohama praštl, v oknech leckde zářil stromeček. Ponocný troubil každou hodinu a zpíval.

Františka Jandová

Z a m y š l e n í

Vánoce - nejkrásnější svátky v roce. Voní jehličí, cukroví a ještě cosi. Něco, co má jen a jen vánoční atmosféra a co nelze přesně popsat, jen cítit. Lidé by se měli o vánocích ve svém neustálém spěchu zastavit a rozhlédnout kolem. Pokochat se ojíněnou větvičkou, ledovou krásou mrazu, nedostižnou stavbou sněhové vločky, nechat se zulíbat lehounkými doteky unaveného zimního slunce. Vychutnat líbezné vánoční melodie a pozdravit se s přáteli, na něž jinak není čas. Čas - zaklínadlo dnešní doby se o vánocích jako by zastaví.

Přičinme se tedy my - lidé, aby ode dneška navždy k vánocům patřilo - svátky klidu a m í r u !

- hej -

Antonín Zápotocký

narodil se před sto lety 19. prosince v Zákolanech pod Budčínem na Kladensku. Vyučil se kameníkem. Od mládí se aktivně účastnil politické činnosti. V bouřlivé době dvacátých let se stává jedním ze zakladatelů komunistické strany u nás a pracuje v Národním shromáždění jako poslanec strany až do jejího zániku v roce 1938. Při nástupu fašismu od počátku se otevřeně stavěl proti. Při pokusu o ilegální přechod hranic byl gestapem zatčen na jaře roku 1939 a vězněn. V únoru 1940 byl převezen do koncentračního tábora Sachsenhausen / vydržel i "pochod smrti" /.

Po osvobození vstupuje opět na pole politického dění a v poúnorové vládě vstupuje do jejího čela. V roce 1953 je zvolen do úřadu prezidenta republiky a v této funkci vytrvá až do své smrti 13. listopadu 1957.

Svůj život žil podle svých slov:

"Dát všechno, co mohu, tomu, co miluji,
v tom je jediné opravdové štěstí člověka,"

Měl rád lid a tomu dal všechno.

My se k životu A. Zápotockého vrátíme v krátké životní etapě, kterou prožil u nás ve Vysokém. Přijel 7. ledna i s paní, aby načerpal sil po nemoci v zotavovně ROH Větrov. Vstával časné a pracoval. Odpočinku si poprával vždy v pravidelných procházkách dopoledne a odpoledne. Ve Vysokém ho také zastihla krutá rána - smrt dcery, přesto svůj pobyt nezkrátil.

Po rozloučení s Vysokým 5. února / odpoledne s dětmi, večer s dospělými / odjel druhý den i s rodinou zpět do Prahy.

Zanechal po sobě ve Vysokém kromě fotografií i dopis, adresovaný dětem v mateřské školce, kde je dodnes uchováván. S jeho zněním bychom Vás rádi seznámili.

"Milé děti,

v upomínku na Vaši návštěvu a za darované mi srdéčko, které jste samy zhotovily - posílám Vám pro Vaši mateřskou školku několik knížek a svoji podobenu.

Učte se dobře, abyste se připravily na budoucí učení v národní škole, která Vám umožní se nejen podepisovat, jak to už umí Hana - Eva - Věra a Venda, kteří Vaše psaníčko podepsali, ale naučí Vás i počítat a pročítat hezké knížky.

Přeji Vám všem mnoho úspěchů a zdravím Vás srdečně

A. Zápotocký.

Z jeho pobytu ve Vysokém se také dochovalo několik humorných příhod, zda pravdivých či ne, lze těžko posoudit. Jisté je, že s. Zápotocký i jeho paní vždy naslouchali, co lidé říkali. A jednu takovou příhodu Vám dnes předkládáme.

V pátek 5. února 1954 měl v sále Krakonoše prezident republiky veřejný projev na rozloučenou s Vysokým. K tomu musili do Vysokého přijet také zástupci z libereckého kraje a jilemnického okresu.

Po projevu večer sedělo se ještě v hostinci a tak jakýsi Liberečák reptal na to, že oni z krajského města mají jezdit za prezidentem do takového malého hnízda s 1.000 obyvateli a všelijak se čepejřil ve snaze nějak ponížit Vysočáky. V dobré náladě poklepal mu na rameno jeden vysocký rodák a zvučně konstatoval: "Jo, hoši, to jsou marný vzteky! My jsme teď sídelní město hned po Praze. A až Vám teď budeme psát na MNV, tak opravíme adresu takhle: L i b e r e c u V y s o k é h o n a d J i z e r o u." Přítomní Vysočáci se hlučně smějou a strhují i Liberečáky k bouři smíchu.

- hej -

S e "Š i l o k e m" d o s v ě t a

Letošní rok jsme s DS Krakonoš úspěšně zopakovali lidovou podkrkonošskou hru "Komedýje vo dvouch kupcích a židoj Šilokoj" ve Vysokém 7x /k tomu 2 představení z loňska/, na zájezdech v Lomnici nad Pop., Turnově, Jablonci nad Jiz., Radonicích a Mělníku. Dotalo se nám té ctí, abychom uzavírali XV. ročník národní přehlídky ve Vysokém a na pozvání našich přátel 24. listopadu uzavírali XIV. Radonický podzim.

Vyjeli jsme časně ráno, neboť cesta byla daleká a neobešla se bez padlého stromu přes cestu. Po příjezdu do Radonic okolo 13 hodiny jsme byli přivítáni v obřadní síni zástupci MNV. Patronátní podnik měl pro nás připraven autobus, s nímž jsme procestovali okolí Kadaně včetně uhelných pánví a přilehlých částí Krušných hor. Patříčný výklad poskytli zástupci z národního výboru. Při pohledu na zdevastovanou krajinu, na vyhaslé stromy, opuštěná stavení nám bylo smutno a všichni jsme si rázem uvědomili, proč zůstáváme v našich krásných horách a proč se o ně musí stále více a více pečovat.

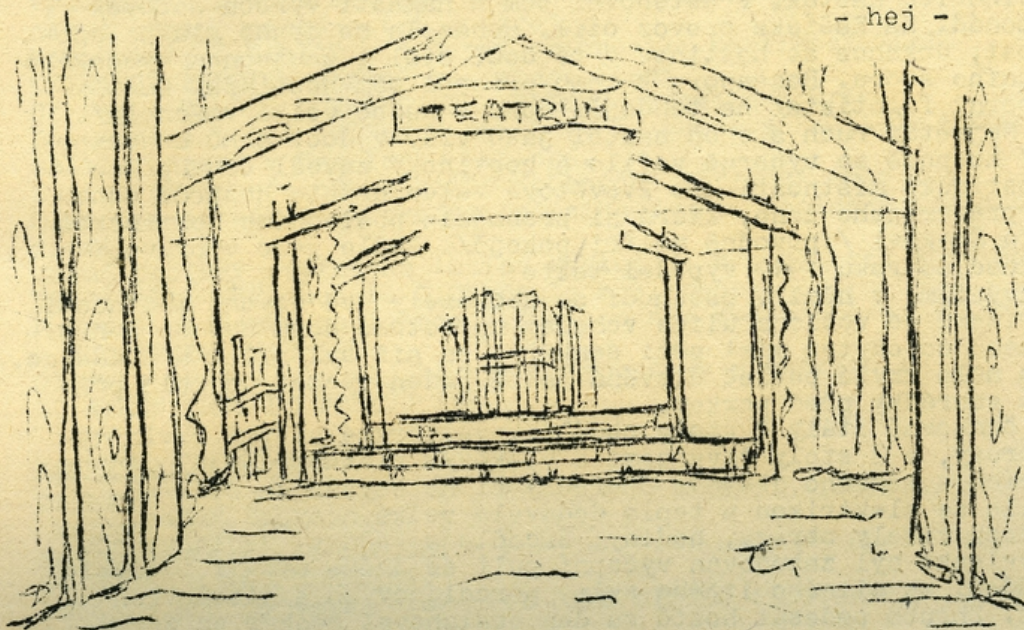
Po návratu z okružní jízdy nás čekala práce - dokončení scény, nasvícení, zkouška - prostě příprava na představení, které se odehrálo před sálem plným pozorného a reagujícího diváka. Ještě jedno překvapení měli pro nás Radoničtí schováno. Než my jsme sklídili scénu, oni připravili sál na posezení s patrony a místním souborem. Díky našim členům se rozeběhlo se smíchem. Čas však pokročil k odjezdu. Ještě stisky rukou a sliby na podzim nashledanou ve Vysokém a vydáváme se domů. Šťěstí se k nám ale obrátilo zády, protože řidič musel ještě spravovat. Přestože dorážíme do Vysokého v ranních hodinách, nikomu nechybí pocit dobře odvedeného "kumštu" a už se těšíme na 7. prosinec.

Tento den vyrazíme do Mělníka, kde nás čeká jedno představení dopoledne a druhé večer. Jenže příroda si záměnila a přichystala nesjízdnou zledovatělou vozovku. Posypové vozy nikde. Čekáme a čekáme od pěti hodin do půl osmé, kdy konečně můžeme opatrně vyrazit. V Mělníku už vládne netrpělivost, jak by ne. Je deset hodin a v jedenáct se začíná. Jaké štěstí, že scéna z Radonic byla zde a naši obětaví přátelé v čele s Pavlem Horou se jí ujali. Pospícháme všichni, a tak se může začít s představením pro 430 dětí. Odehráno!

Je pro nás připravena procházka po vinicích, prohlídka vinného sklepa, kde ještě před rokem zráló víno, a mělnické kostnice. Volných chvil do začátku večerního představení každý využil po svém. I když večer není hlediště přeplněné, přece jenom cítíme přátelskou atmosféru a smích, který vybíjí každou chvíli. Potleskem diváci nešetřili a naše radost z poctivé práce na divadle je veliká. Vždyť jsme letos hráli divadlo nejdále/Radonice/ a před největším sálem/Mělník/. Do zákulisí nás přichází pozdravit režisér Pistorius, který jako první uvedl tuto hru na profesionální scéně v Chebu, a Jan Hartl, představitel jedné z hlavních rolí "Šiloka" v Realistickém divadle v Praze. Jejich upřímná slova těší, ale zároveň zavazují. Všechno má svůj konec i povídání s mělnickým souborem v čele s Vládou Dědkem. Končí i naše putování se "Šilokem" po světě. Jsme doma a s trochou lítosti vynášíme rekvizity a kostýmy až "nahoru". Vždyť patnáct představení za 11 měsíců od premiéry pro amatéry je číslo hodně kulaté.

Za stovky a stovky nepočítaných hodin si proto všichni - herci, režie, technika, muzikanti, diváci a ostatní příznivci právem zaslouží prosté kouzelné slůvko - d í k y .

- hej -

Rozvoz plynu v roce 1985

2., 23. ledna	10., 31. července
13. února	21. srpna
6., 27. března	11. září
17. dubna	2., 23. října
8., 29. května	13. listopadu
19. června	4. prosince

Ve Vysokém vždy ve 14,30 hod.

Z a n i k l é v y s o c k é h o s p o d y

=====

Vysoké nad Jizerou čp.1 - hostinec " u S l u n c e "

Podle "Matriky veškerých obchodníků a řemeslníků v městě Vysokém, založené r. 1852" byl "Nosek Jan 6.10.1850 vlastníkem domu čp.1. a gruntů, šenkýř toliko. Oprávněný toliko k šenkování a strojení jídel". To je nejstarší zjištěná zpráva o tomto hostinci. V té době se tu asi říkalo " u Tobšů". Pak se stal nájemcem na nějaký čas Josef Rón, než převzal šenkování Matouš Martinec. Tehdy visela na domě dřevěná firma s namalovaným sluníčkem a nápisem "Matouše Martince hostinec u Slunce". Za první světové války se tu při orchestrionu i tancovalo. Šenkýř Martinec byl vysoký muž s bílými dlouhými vlasy. Měl tichou a ušlápnutou povahu. Vše vedla a řídila jeho mohutná a silná žena, které se jinak nařeklo než "Sluncouka". Ve starším věku byla vyhlášena, neboť trpěla kleptománií. Váže se k ní nejedna humorná příhoda. Ráda si totiž sem tam "vypůjčila"nějakou věc, ať to byl klepáč na koberce, cep mlatce, motyka nebo květináč.

Okolo roku 1920 se stal vlastníkem hostince rodák ze Sklenavice Jindřich Kašták. Přestěhoval sem z náměstí výrobu sodovek a limonád. Za Kaštáka provoz ožil. Scházela se denně slušná společnost, dokonce se hostinec v té době stal i zkušebnou vysockého hudebního sboru. Bezespory k tomu přispěl sám hostinský Kašták - výborný fagotista/ na tehdejší dobu v hudbě velká vzácnost/.

Největší ruch a shon nastal jako vždy v době trhů a jarmarků. V hospodě se výborně vařilo a hostinský zavedl šenk přímo do hostinské místnosti. Po 2.světové válce držela hospodu vdovským právem jeho žena, která ji pronajala poslednímu hostinskému Josefu Špíkovi / původně malíři pokojů/. Podle jeho vyprávění hostinec do roku 1949 vypadal takto: Patrový dům, v němž v poschodí se nacházely dvě obytné místnosti. Do přízemí se vešlo z ulice vchodem uprostřed domu buď do šenkovny, nebo do obytné místnosti šenkýře, za níž byl sklad a prádelna. Vzadu měla krytá pavlač dřevěná ještě jeden východ do malé přílehlé zahrádky před parkem.

V šenkovně stály 2 stoly obdélníkové, kryté bílými bavlněnými ubrusy, a 3 stoly čtvercové s voskovým plátnem. Sedělo se na lavicích z měkkého dřeva s opěradly či na ohýbaných židlích. Svítilo se elektrikou a teplo dodávala velká násypná kamna. Na zdech visely obrazy, hodiny, zrcadlo a věšáky. Vedle vchodu ve výklenku byl zabudován výčepní pult se dvěma pípami. Užívalo se nádobí ze silného litého skla, porcelánových a plechových tácků. Zhruba padesát hostů za den obsluhoval šenkýř se ženou. Nejčastěji se podávalo pivo, víno, likéry, čaj a káva, k jídlu pak uzeniny a sýry. Hosté z řad dělníků, živnostníků a inteligence se bavili společně bez rozdílu stavů, převážně to byli muži, ženy a mládež jen zřídka. V posledních letech se v hostinci netancovalo, jen se hrávaly karty a šachy a po pohárkách vyhrávala dechovka.

Po roce 1949 hostinec navždy zaniká a stává se soukromým obytným domem. Jméno dnešního majitele je jen shodou okolností stejné jako jméno jednoho z šenkýřů. Vyprávění P.Hásky, F.Jandové a J.Špíky zachytila Jiřina Doubalíková v červnu 1982 pro dotazník Národopisné společnosti ČSAV.

Z tohoto materiálu bylo také čerpáno pro dnešní vyprávění o vysockých zaniklých hospodách, které dnešním číslem uzavíráme.

N o v é k n i h y

=====

Beletrie

Dramatický příběh msty se odehrává v knize kolumbijského spisovatele G.G.Márqueze KRONIKA OHLÁŠENÉ SMRTI.
V edici Třináct vychází kniha J.Kapra NASTÁVAJÍCÍ OTEC se zájímavým pohledem na mladého muže, který se má stát otcem.
Detektivní příběh anglického autora E.Crispina LABUTÍ PÍSEŇ z divadelního prostředí vychází v edici Spirála.
Tři humorné povídky z venkovského prostředí KDE JSOU HVĚZDY NEJBLIŽ od J.Šmída ilustroval Adolf Born.
S.Enčo napsal dobrodružný příběh ze starého Japonska PIVOŇ-KOVÁ LUCEA.
V edici Kamarád vyšel ŽIVOT S KRAJTOU - pohled na život mladého člověka v Paříži s ochočenou krajtou.
Reedice poslední vydané sbírky J.Seiferta vychází pod názvem BÝTI BÁSNÍKEM.

Populárně naučné

Výkladový slovník ABECEDA NÁRODŮ sestavil J.Wolf a seznamuje nás s kmeny, národnostmi a národy.
R.Bakalář, J.Cihlár a J.Černý připravili publikaci ZLATÁ KNIHA CYKLISTIKY doplněnou fotografiemi.
Cestopis NAPŘÍČ ROVNÍKOVOU AMERIKOU napsal E.S.Vráz.
Pod názvem 5 000 VEČERŮ V OPERĚ vyšly memoáry ředitele Metro-politní opery v New Yorku R.Binga.
Z němčiny je přeložená kniha K.Ulricha ZBYTEČNÁ SMRT TOMA SIMPSONA ze zákulisí profesionálního sportu doplněná fotografiemi.
Známé postavy světového tenisu vystupují v publikaci Stadiónu VELICÍ BÍLÍ MUŽI autorů S.Chvátala a F.Kreuze.
Barevná obrazová publikace K.Kuklíka nás seznamuje s ČESKÝMI A MORAVSKÝMI RYBNÍKY.
Olympie vydává Olympijské hry K.Procházky s podtitulem OD ATHÉN 1896 PO MOSKVOU 1980.

Knihy pro mládež

Příběhy dvou holčiček pro začínající čtenáře nazvala M.Drjiverová TÁTA PRO RADOST I PRO ZLOST.
Knížka moravských národních pohádek B.M.Kuldy má název JAK SE BUBNUJE NA PRINCEZNY.
Pohádky pro nejmenší B.Němcové BYLO NEBYLO ilustrovala H.Zmatlíková.
Obrázková knížka M.Jágra dostala titul OSMÝ TRPASLÍK PANA HÁBY.
V edici Střelka vychází ZA MINUTU PRVNÍ LÁSKA H.Ozogowské.
Pro nejmenší čtenáře napsala K.Pacovská SVĚT POHÁDEK BRATŘÍ GRIMMŮ s vyprávěcími obrázky.
Dětskou hravostí je naplněná TAJUPLNÁ HRACÍ SKŘÍŇKA L.Pelcové.
Pohádka pro nejmenší BUDULÍNEK J.V.Plevy je doplněna obrázky V.Švejdrové.

N a r o z l o u č e n í

Dne 23. listopadu jsme se naposledy rozloučili se soudruhem Bohumilem Ž a n t o u.

Léta rychle ubíhají a většina našich občanů s. Žantu vůbec neznala. Nevědí, že se jako dobrý občan zapsal do historie našeho města.

Narodil se ve Stanovém v roce 1903, ale žil a pracoval ve Vysokém, nejprve jako stavební dělník, pak jako řidič, školník a městský strážník. V době okupace byl jedním z vedoucích organizátorů odbojového hnutí, přijímal ilegální tiskoviny, které dále rozmnožoval a rozšiřoval, skrýval zbraně. V roce 1940 byl za tuto "velezrádnou" činnost odsouzen gestapem ke čtyřem letům káznice v Berlíně. V dubnu 1944 po letech utrpení a strádání se vrátil do Vysokého k rodině. Po osvobození jako stranický funkcionář pracoval v mnoha veřejných funkcích. Od roku 1947 byl příslušníkem SNB, po odchodu do důchodu však nezhálel a dále pracoval jako topič, domovník a strážný.

Měl rád náš horský kraj, přírodu a své přátele. Celý svůj život věnoval boji za lepší budoucnost bez válek a utrpení. Proto pracoval ve Svazu protifašistických bojovníků aktivně a poctivě.

Za příkladnou a obětavou práci byl držitelem mnoha vyznamenání Čsl.válečnického kříže, Kříže politických vězňů, medaile Za osvobození Krkonoš, Za služby vlasti, státního vyznamenání Za obětavou práci pro socialismus a další.

Zemřel po kratší, těžké nemoci. Zůstane nám však na něho vzpomínka jako na dobrého člověka a laskavého přítele.

Čest jeho památce!

Stanislav Heas.

S p o l e č e n s k á k r o n i k a

Za záměnu jmen se omlouvá matrikářka národního výboru novomanželům Fišerovým z Vysokého. Aleš Fišera nastoupil společnou cestu životem s Milenou Habovou ze Zlaté Olešnice. Přejeme jim hodně štěstí a spokojenosti!

Narodil se 3.11. Luboši a Vlastě Hájkovým ze Tříče syn
F r a n t i š e k.

Narodila se 26.11. Jiřímu a Ivaně Housovým ze Tříče dcera
P a v l í n a.

Ať rostou ve zdraví ke štěstí a radosti svých bližních!

Rozloučili jsme se :

9.12. s Oldřichem Metelkou ze Sklenářic ve věku 82 let,
11.12. s Vladislavem Poloprutským ze Staré Vsi ve věku 70 let.

Čest jejich památce!

V prosinci oslaví:

1.12.	Ludmila Steinerová	Tříč	72 let
4.12.	Augustin Stiller	Vysoké	89 "
7.12.	Božena Kučerová	Tříč	74 "
9.12.	Františka Stojánková	Vysoké	86 "
13.12.	Rudolf Smola	Vysoké	78 "
17.12.	Františka Novotná	Tříč	78 "
17.12.	Marie Patočková	Vysoké	71 "
19.12.	Božena Kobrová	Stará Ves	83 "
22.12.	Štěpán Fišera	Vysoké	73 "
24.12.	Štěpán Buchar	Vysoké	77 "
24.12.	František Juda	Tříč	87 "
26.12.	Ludmila Tomšová	Sklenařice	76 "
28.12.	Anna Dvořáková	Vysoké	73 "
28.12.	Vlasta Pohořalá	Vysoké	82 "
29.12.	Marie Řehořková	Vysoké	71 "
30.12.	Miloslav Chvalina	Vysoké	77 "
31.12.	Marie Čivrná	Vysoké	81 "
18.12.	Oldřich Bartoň	Tříč	74 "

rodáci :

19.12. Antonín Špika, t.č. v Turnově, 95 let.

Srdečně blahopřejeme!

~~~~~

Z r e d a k č n í h o s t o l u

Redakce Větrníku upozorňuje všechny odběratele, kteří dosud neuhradili poplatek za odběr Větrníku, ať tak učiní na příložených složenkách. Děkujeme za brzké vyřízení a za vaše pochopení.

Na rozloučení se svými čtenáři v tomto roce by redakce Větrníku ráda popřála všem svým příznivcům hodně zdraví a spokojenosti v příštím roce, klidu a míru nejen o vánočních svátcích.

- hej -

V ě t r n í k
časopis MěstNV Vysoké nad Jiz., zodpovědný redaktor ing.J.Grafek, povoleno OK ONV Semily pod č.j. 70/84, vychází 1x za měsíc, cena 1,- Kčs,
příspěvky zasílejte na MěstNV, redakce si vyhrazuje právo jejich úpravy a nevrací je.